ISSN 0132-4462.

перець

№23
1994

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Потерпи ще трохи, Миколо,— он уже і ринок на обрії!..

ЧЕТВЕРИКИ

ДЕ В КОГО КАМІНЬ

Камінь в нирках у Максима,
На душі — у Герасима,
А Микита, кажуть всі,
Носить камінь в пазусі.

КУЦА ПАМ'ЯТЬ

Ледь диплом Яким здобув —
Батька рідного забув.
Матір згадує Яким,
Як полається із ким.

ЧУДО-МІСТ

Міст не введений у дію,
Хоч пройшли уже роки.
Чи вони його будують
Не ушир, а вздовж ріки!..

ВКАЗІВНИЙ ПАЛЕЦЬ

Чоловік — кулак у хаті,
А жона — лиш палець в нім.
Слід деталь одну додати:
Зветься палець — вказівним.

ЗАВ І ЗАМ

— Шу-шу-шу! — про Лиса в хащах. —
Ну й хитрющий же наш зав:
Він у зами взяв Осла, щоб
Махлювать не заважав!

ОТО ПАМ'ЯТЬ!

Мудрим зростає синок наш Єгор,
В нього цікавість, і хист, і мета є.
Хто зна, коли ще жив той Піфагор,
Він же ще й досі його пам'ятає!

КОМУ ДОПОМАГАТЬ

Корисну думку, як ти не крути,
Чини із відомства однак заріжуть.
Отож розумним слід допомогти,
А дурні і самі де хоч пролізуть!

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

Зоряне містечко (Московська область).

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

◆ *Серед слуг народу є чимало рабів ідеї.*

◆ *Із спостережень працівника митної служби: «Не все золото блищить».*

◆ *У різних гілок влади, схоже, і корені різні.*

◆ *Щоб почати декому з нуля, достатньо почати з себе.*

◆ *Працювали з вогником: горіли шапки.*

◆ *Симптом роздвоєння особистості — роздвоєння язика.*

◆ *Ніщо так не обтяжує життя, як порожні кишені.*

◆ *Перевага наших грошей у тому, що їх хочеться швидше позбутись.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧИТАЙТЕ У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

ДЕ УДЕНЬ ТЕМНО! — на 5-й стор.

270 ДОЛАРІВ — ЗА СЕКУНДУ! — на 7-й стор.

ПАВЛО ГЛАЗОВИЙ БЕРЕ ІНТЕРВ'Ю — на 11-й стор.

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ЖЕРТВА ЕКСПЕРИМЕНТУ

Пам'ятаєте анекдот, що був популярний у застійні часи? Прокидаємось ми одного чудового дня і чуємо по радіо урочистий голос диктора: «Товариші, експеримент, який тривав сімдесят років, закінчено. Доброго ранку, панове!». Цей анекдот ми згодом назвали передбаченням. У тому плані, що нас таки почали називати панами. А от щодо самого експерименту, то, виявляється, закінченням його і не пахне. Експеримент над нами продовжується.

Змінюються експериментатори, але гасла їхні лишаються без змін. Нас, піддослідних, весь час закликають засукати рукави, набратися терпіння, затягти тугіше ремінь. Ми слухняно засукуємо, набираємось і затягуємо. Тільки минає час, і нам пояснюють, що і цей експеримент виявився невдалим, оскільки ті, які його проводили, не в той бік нас спрямовували.

Хоча всі чудово розуміють справжню причину невдачі. Просто черговий експеримент, як і всі попередні, був непідготовлений. В усьому світі, готуючи ту чи іншу програму, як мінімум, прораховують її кінцевий результат. У нас же, схоже, результат чергової новації нікого не хвилює. Запустили механізм, а там на ходу метикуємо, коригуємо, регулюємо.

Не треба бути економістом, щоб передбачити — постанова уряду про лібералізацію цін добре трусоне наше в цілому звикле до потрясінь суспільство. І тим ретельнішої підготовки вона потребувала: зміни податкової системи і відновлення виробництва, активізації процесу приватизації, попереджувальної індексації заробітної плати і пенсії. А що ж вийшло на ділі?

З одного боку, ціни відпустили, і вони стрімко злетіли. З іншого — було обумовлено, що, по-перше, ціни контролюватиме антимонопольна служба, а по-друге, місцевій адміністрації було надано право регулювати рентабельність і торговельні надбавки. Ну, сприймати всерйоз діяльність нашої антимонопольної структури не доводиться. Вона вже себе зарекомендувала зручною політикою невтручання. А от місцева адміністрація — інша річ. Вона на ціноутворення почала впливати активно. Тільки не в бік зниження, а — навпаки.

Судіть самі: раптом якась місцева хлібопекарня скоротить штат працівників, почне економити електроенергію, здешевить технологію — і на прилавках магазинів з'явиться хліб за ціною нижчою, ніж з інших пекарень. Його тут же розхапають, почнеться спекуляція. Навіщо цей клопіт місцевій владі? Коли можна всі ціни вирівняти — і ніяких проблем. А це значить, що, як і в старі часи, доходи ефективних господарств перерозподіляться на користь неефективних. Недбалі й сумлінні господарі, дякуючи оцій самій регульованій рентабельності, одержують однакові результати, а обласні бюджети — рівномірне поповнення.

От і виходить, що так звані лібералізовані ціни насправді диктують обласні адміністратори, керівники сільськогосподарських і продовольчих галузей та підприємств-монополістів. У результаті чого вже сьогодні в державному секторі торгівлі вітчизняні продукти за цінами зрівнялися з імпортними.

А що ж буде далі? А далі ціни знову ж таки повзтимуть угору, бо вся історія економіки свідчить, що регульована ціна завжди рухається лише в одному напрямку — до збільшення. І тільки при ринкових відносинах рівень цін може коливатися залежно від попиту та пропозиції.

Урядовці бідкаються, що не чекали від цін таких божевільних стрибків. Припускали, що продукти подорожчають удвоє-утроє, але, щоб отак — у сім-десять разів?.. І очманілим споживачам знову радять потерпіти, тугіше затягти і засукати. Іншими словами, експеримент триває...

Один всесвітньо відомий учений, одержуючи високу нагороду за відкриття, сказав, що своїми успіхами він перш за все завдячує... мишам, на яких зробив стільки дослідів! Не знаю, як вас, шановні читачі, а мене, як жертву експерименту, переповнюють невимовні почуття, коли я уявляю, що колись і про нас отак скажуть.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

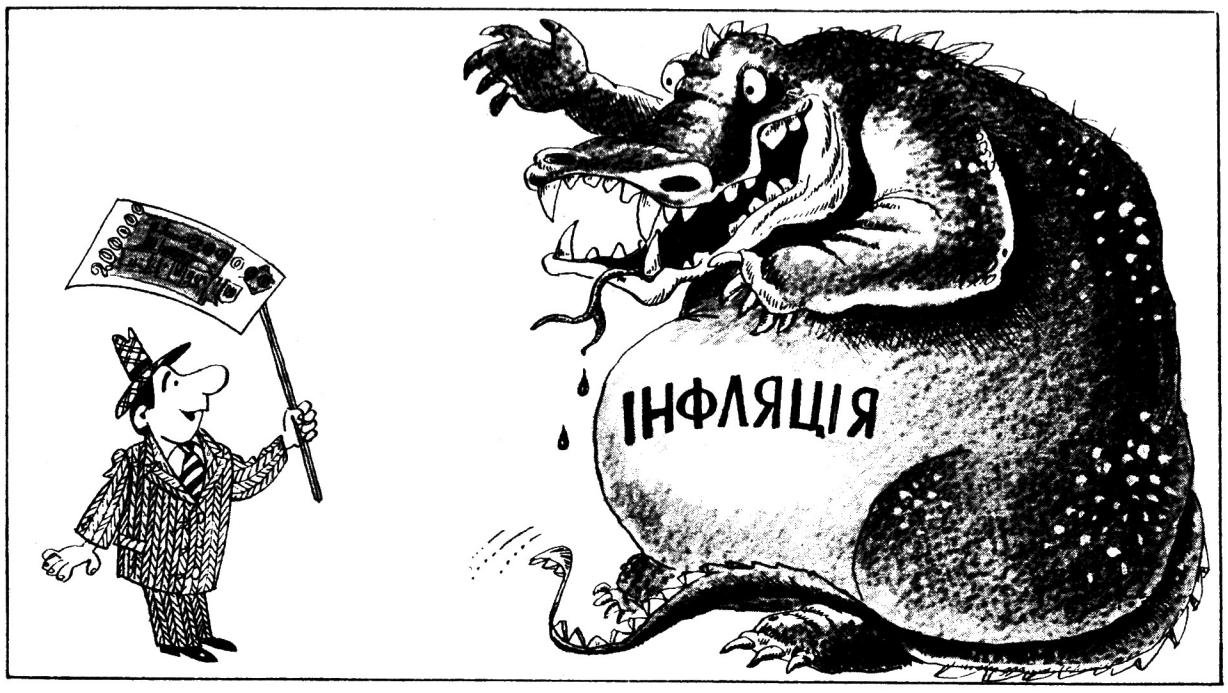

— Нічого, зараз ми її приборкаємо!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це ми вивіску не встигли поміняти!

ГУМОРЕСКА

— Нумо, всі до мене! Сюди! — гукнув Вітченко, скликаючи свою родину до вітальні.— Всі! Всі!

— Щось сталося?— стривожено прибігла з кухні дружина.

— Лише те, що й мало статися,— приречено мовив їй чоловік. — Зараз дізнаєтесь.

— Мамо! Діти! Мерщій-но сюди! Батько кличе. Має нам щось казати.

Роздратовано грюкнула кришкою фортепіано дочка:

— Ну, що там іще?

Невдоволено з'явився й одинадцятирічний Кость, який уже відчиняв двері, збираючись до своїх друзяк на вулицю. Із спочивальні пришкутильгала бабуся.

Коли всі зібралися разом, батько зачекав, поки спокійно сіли, затим, чітко вимовляючи кожне слово, заявив:

— Я, голова родини Вітченко Андрій Семенович, оголошую себе банкрутом.

— Ким? Ким?

— Бан-кру-том! Тобто фінансово неспроможним.

Шлях від шанованого науковця до жебрака зайняв кілька років. Першим і, власне, визначальним кроком на цьому шляху стало те, що раптом виявилося: знання і досвід його, фахівця, нині нікому не потрібні, і він, кандидат наук, заробляє куди менш, аніж шмаркач-недоук, який торгує жуйкою на вуличному лотку. Але ж не може він зайнятися тим же!

Як людина поміркована і прагматична, Вітченко завів спеціального зошита, куди став ретельно заносити витрати й прибутки (власне, витрат було багато й різних, а стаття прибутку — одна). Рахунок виявився негативним, тобто, бухгалтерською мовою, мав місце бюджетний дефіцит.

Щоби звести баланс, існувало два шляхи: перший — збільшувати прибуток, другий — скорочувати витрати. Самообмеження почав із культури: перестав ходити до кіно,

театру, купувати книжки. Якийсь тимчасовий ефект це дало, проте надто мізерний. Тоді перестав купувати одяг, а обмежувався ремонтом старого — такого, що раніше б давно пішло у сміття.

Проте баланс все одно невдовзі став негативним, й довелося переглянути витрати на харчування. З раціону виключалися м'ясо, масло, ковбаса і навіть яйця. Їх цілком замінили каші, картопля і капуста. За кілька місяців знову звів дебет з кредитом і побачив: всі його потуги марні.

Тож залишався другий шлях — збільшувати прибуток. Але зарплату собі змінити він не міг — ледь витягував і на ту. Дарма обдзвонював колишні заможні підприємства-замовники, ті приязно вітались, проте у фінансуванні відмовляли. Всілякі банки та АО у теле- й газетній рекламі зваблювали нести свої гроші до них під тисячні відсотки. Але, по-перше, до них уже не було довіри, по-друге, просто не мав чого туди нести. Ніякого виходу з кризи не бачилося й нічого не залишалося, як оголосити себе банкрутом і скинути обов'язки голови родини.

За законом, збанкрутілий керівник позбавляється посади, а замість нього призначається тимчасовий. Після чого відбувається аукціон з продажу закладу — з метою передачі його до надійних рук.

Отже,

ОГОЛОШУЄТЬСЯ КОНКУРС

на заміщення вакантної посади голови родини, що складається:

дружина серед. віку	— 1
діти-школярі	— 2
бабуся	— 1
спаніель Тусик	— 1
колишній гол. род.	— 1

Житло є («хрущовка» з прохід. кімн.).

Розгляд заяв — протягом місяця з часу надрукування.

За адресою звертатися до автора.

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Відклав голови для кота, але якщо братимете — уступлю вам

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Це мені зарплату папугами видали!..

ЕХ, „ТОВАРИШ" „ТОВАРИШ"!

Думоньки з приводу

Усе частіше акселеровані дітки й внучата питають нас, кандидатів у пенсіонери: «А що це ви там таке сімдесят з гаком літ будували-будували, аж поки воно само по собі не розсипалося?».

І мимоволі рука тягнеться до потилиці. Або до лисини. Бо й справді — дідько його знає, що воно таке було і як воно так вийшло!

Хоча дехто каже, що — ні. Що було воно таки щось путнє, а розвалилося не само по собі, а через «горбачёвщину» із її «двурушничеством, обманом миллионов людей» та ще через «так называемых демократов», які прийшли до влади три роки тому, та ще через пана Кравчука, який намагався «доконать «неньку»-Украину в угоду своим заокеанским хозяевам, внутренним «друзьям» народа и открытым уголовникам» (читай тижневик соціалістичної партії України «Товарищ», № 45 (110) за листопад 1994 року).

Чимось таким призабутим, але водночас таким близеньким війнуло від тих рядочків. Тут і «друзья» (в лапках — «друзья», отже, треба розуміти — в р а г и!) народа», які підривають Україну зсередини, тут і їх заокеанські хазяї, які сплять і бачать, як би її згамати ззовні. Зовсім, як у передовицях 30-х років! Чи ж не смішно: понад сімдесят років дурили мільйони людей — і то нічого. Морили їх штучним голодом, гноїли в гулагах і тюрмах, замордовували у катівнях, розстрілювали без суду і слідства, виселяли цілі народи — і то як належне. Підштовхували Гітлера до розв'язання другої світової війни, щоб потім, «гремя огнём, сверкая блеском стали», увірватися в Європу з «освободительной миссией» — «малой кровью, на чужой территории» (якою кров'ю все те обернулось, ми знаємо),— це все нормально, усе прекрасно. Безцеремонно захоплювали чужі території, несли на кінчиках багнетів «освобождение» туди, де нас не просили, мало не спричинили третьої світової, вже термоядерної (згадаймо карібський конфлікт!),— то все чудово, то все наша славна історія. А тому вимагається: проголосити 7-8 листопада державним святом. Ні більше, ні менше. І так далі, вимог багато.

А що? Якби іще трошки — то, диви, й усьому світові принесли б радість і щастя стояти у чергах, давитися у переповненому транспорті, матюкатися на підлеглих і стояти навитяжку перед начальством, одноголосно схвалювати маразматичні прожекти та дякувати рідній партії і «лично» за наше щасливе майбуття. Строки якого доводилося щораз відсувати все далі й далі. Та де не взялася розпротака-сяка горбачовщина з її повальним «обманом мільйонів людей» і так звані демократи, які три роки тому прийшли до влади!..

Як прийшли, де і коли — цього «Товарища», правда, нам не пояснює. Тут, може, криється тонкий натяк на те, що Леонід Макарович у минулому був зовсім не секретарем ЦК, а — політв'язнем, засудженим за пропаганду антикомуністичних ідей?.. Хоча ні, він у товаришів із «Товарища» вважається перебіжчиком у «ворожий табір», слугою заокеанських хазяїв і внутрішніх «открытых уголовников». Ну, тоді, може, Іван Степанович свого часу постраждав за приналежність до Гельсінської спілки, а нам цей факт просто був невідомий? Чи, можливо, наш двічі прем'єр ще за часів Леоніда Ілліча виступав за відрив України від Радянського Союзу? Або, може, наш високоповажний нинішній спікер, до речі, обраний на останньому з'їзді ще й головою соцпартії, був одним з організаторів Руху? А, може, то був його заступник О. Ткаченко або нинішній його спадкоємець по командуванню нашим багатостраждальним сільським господарством Ю. Карасик? Що, теж ні?.. Ну, тоді я просто не знаю, про кого йде мова. Думаю, не про колишнього ж віце-прем'єра Ю. Зв'ягільського, який, можливо, накивав п'ятами до Ізраїлю через політичні переслідування за український буржуазний націоналізм?..

То в такому разі, як кажуть в Одесі, «обо что же мы будем говорить?» Жарти жартами, а мене, як думається, й багатьох, насторожує все агресивніший тон тих товаришів, які, оправившись після шоку, викликаного серпнем 91-го, знову переходять у наступ по всіх фронтах, з характерною для них мілітаристською лексикою:

«Три года назад в противовес своре жуликов, приспособленцев и перерожденцев возникла Социалистическая партия Украины»; «То была первая шеренга, вступившая в борьбу...»; «И никакой Рух, никакое УНСО со своими боевиками не смогли помешать нашему победному шествию»; «С этого дня я перестал чувствовать себя живущим на оккупированной территории»; «Этот день был как глоток свежего воздуха в смрадной атмосфере национализма и приспособленчества». І так далі.

Не знаю, як кому, а мені зі сторінок «Товарища» свіжим струменем чомусь не віє. А тягне, навпаки, кислуватим спертим душком офіційних кабінетів напіввоєнної партдержноменклатури з її категоричними вбивчими формулюваннями, безпринципним вигороджуванням «своїх» і лютим цькуванням «чужих», непокірних. Бо ось уже на 5-й сторінці цитованого номера оголошується анафема редакторові «Голосу України», який раптом забув, що очолює «орган высшей законодательной власти», і дозволив собі з симпатією відгукнутися про декого з колишніх лідерів, а для інтерв'ю з першим Президентом України не пошкодував майже трьох сторінок! Це що — демарш проти нинішньої верхівки?..

І вже звучить басовитий окрик:

«Правденко, влечённый тоской по уходящему, тщится создать рекламу на рынке дурно пахнущему кравчуковскому вареву.

Вопрос к А. А. Морозу: не назрело ли время для пана Правденка и его кравчуковских прогулок избрать подальше от «Голоса Украины» закоулок, дабы не позорить в глазах трудового народа печатный орган украинского парламента?».

Правильно! І — в кутузку його, в кутузку! І — допит з «пристрастием третьей степени»: на чию розвідку працюєш, гад?!

Думається, за такий вірнопідданський донос сам Йосиф Віссаріонович руку потис би.

І найкурйозніше, що все це друкується у виданні, яке виступає проти «наклепів, агресивності, брехні, нацьковування людей одного регіону на інший» (див. стор. 8). І саме тоді, коли всім нам: і лівим, і правим (котрі, до речі, теж не завжди відзначаються гречністю у полеміці!), і верхнім, і нижнім,— либонь, годилося б згуртуватися задля того, щоб вискочити нарешті з клятих злиднів, як давно уже вискочили, без усяких ідеологічних брязкалець, цивілізовані народи світу.

І стати врівень із тими народами. І примусити себе шанувати. Шанувати, а не боятися.

Але якщо ми будемо виходити з того лиха методами «Товарища», то стократ має рацію один із його авторів, непримиренний розвінчувач «националистов и рыночных «романтиков» с большой дороги»,— коли він каже: «наша жизнь еще не скоро войдет в нормальную колею».

Ох, не скоро!

В. БОЙКО.

Мал. О. КОХАНА

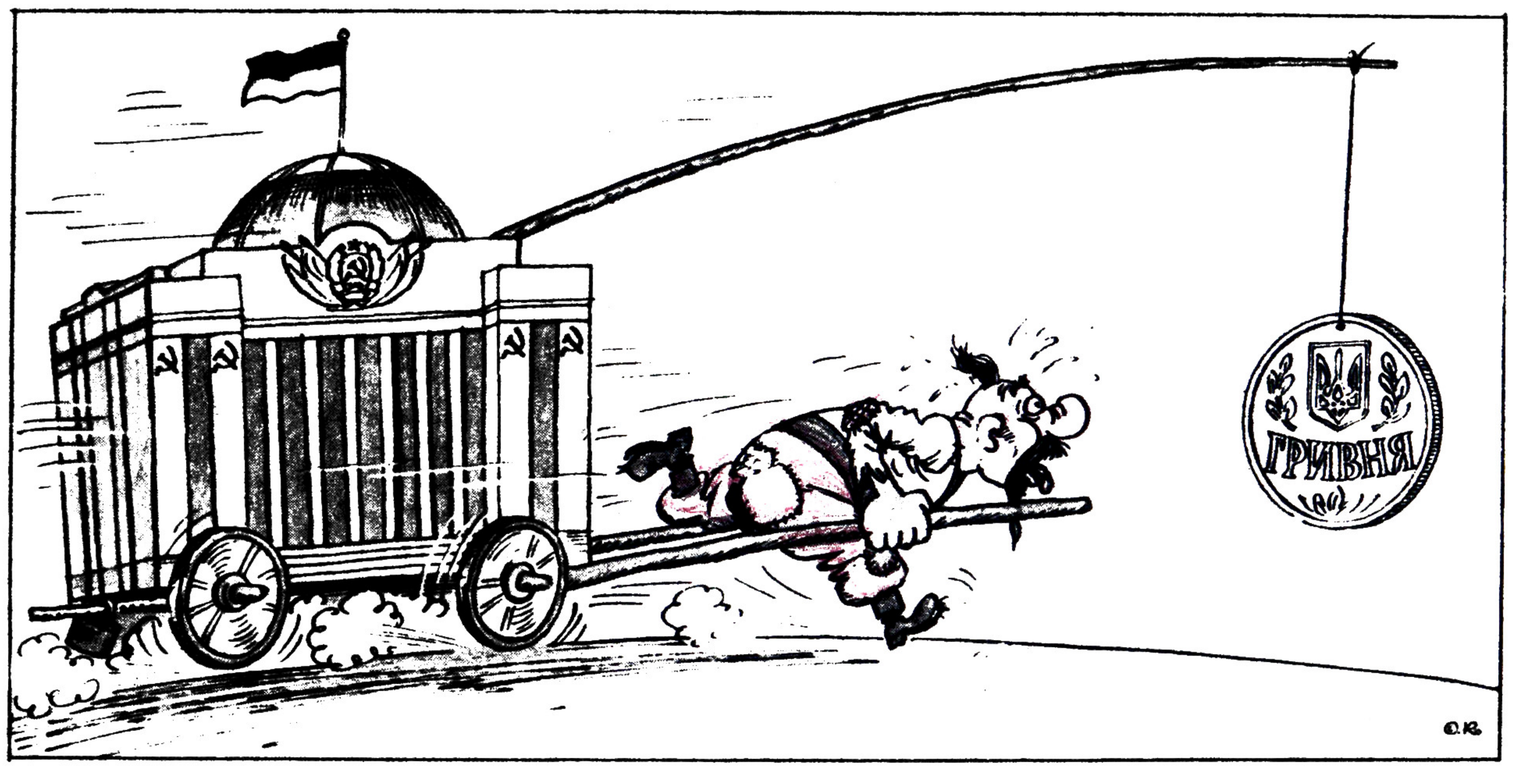

УСМІШКА ДІСТАЛИ

У двері подзвонили.

— Кого це там принесло? — невдоволено запитав Іван Іванович.

— Добридень, дозвольте відрекомендуватися, я — слюсар-сантехнік шостого розряду Георгій Олександрович Тюлька. Сердечно прошу вибачити за те, що я вас потурбував. Ви сантехніка викликали?

— Так, у мене на кухні кран трохи підтікає, напевне, треба прокладку поміняти.

— Буду надзвичайно радий усунути несправність, мені тут роботи на три хвилинки.

— Слухайте, як ви сказали, вас звуть?

— Георгій Олександрович.

— Георгій Олександрович — значить, Жорик. Так ось, Жорику, зараз я лежу на диванчику, дивлюсь по телеку детектив, облом, розумієш, вставати, а як кіношка закінчиться — я тобі відчиню десь через півгодини, згода?

— Як вам буде завгодно!..

Рівно через півгодини в двері подзвонили.

— А, це ти, Жорику! — з досадою вигукнув Іван Іванович,— оце невезуха, а я якраз собі каву заварив, ти можеш ще хвилин двадцять постояти за дверима, поки я каву поп'ю?!

— А чому не можу, можу! — погодився сантехнік.

Він подзвонив за двадцять хвилин.

— Жорику, як ти мені вже набрид, ти мене вже дістав! Я так зручно сиджу в кріслі, читаю журнал «Америка», слухай, приходь завтра!

— Я, звичайно, з радістю, але річ у тім, що я вже четвертий день до вас приходжу, але ніяк не можу застати вас вдома, до того ж завтра у мене вихідний... Але якщо ви забажаєте, я прийду завтра, хоча краще було б полагодити краник сьогодні...

— Чуєш, Жорику, а якщо я дозволю тобі полагодити краник сьогодні — ти мені магар поставиш?

— Що за питання, звичайно поставлю! Коньяк «Наполеон» вас влаштує?

Іван Іванович важко зітхнув:

— Ну, що тут поробиш, гаразд, зараз я тобі відчиню! Лише другий тиждень працюю директором м'ясокомбінату і вже не маю ніякого життя, а що то далі буде?

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Кажи три свої бажання.

— Хай мені повернуть мої гроші «Хап-траст», «Гоп-траст» та «Буль-траст».

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

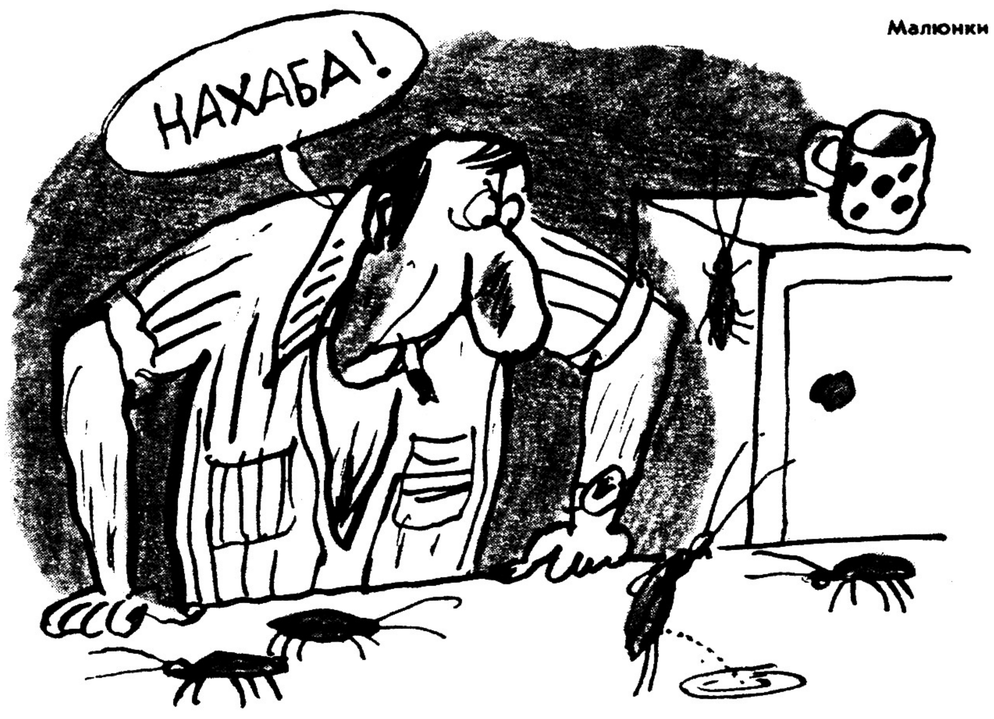

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ КИЇВ-47 до Перця

ДО ЛАМПОЧКИ!

Ми багато говоримо про економію електроенергії. В нашому місті ввечері багато неосвітлених вулиць, часом на якусь годину-іншу в цілих мікрорайонах вимикають електрику. І в той же час спробуйте знайти в магазинах лампочку на 25 ват. Немає! Обійшли кілька — продаються, мінімум, на 75.

Впевнена, якби були у продажу лампочки на 25, а то й на 15 ват, вони б користувалися величезним попитом. Бо ціни на електрику сьогодні такі, що зайвого освітлення нікому не захочеться. А в масштабах держави уявіть, яка економія електроенергії! Тільки впевнена, тим, хто за це відповідає, інтереси держави, як і мої особисті,— до лампочки.

Г. БОНДАР.

м. Харків.

СПОКУСА

Так трапилось, що я прожив життя, як сьогодні пишуть у шлюбних об'явах, без поганих звичок — не пив і не палив. І от, щовечора дивлячись телепрограми, відчуваю велике бажання запалити. Тільки так, стверджують автори реклами, я відчую «радість перемог», «велику насолоду», відкрию для себе «справжню Америку». Про алкогольні напої вже не кажу, такі спокусливі картинки — взяв би та й напився, якби пенсія дозволила.

Про себе не кажу, але у мене онук росте і з великою цікавістю дивиться всю цю рекламу. От він, я впевнений, обов'язково захоче відкрити для себе «справжню Америку», в якій, до речі, реклама тютюнових виробів, як і алкогольних, заборонена.

Невже нашому суспільству настільки байдуже здоров'я нації, якщо воно досі не спромоглося зробити те, що давно зроблено в усьому цивілізованому світі,— заборонити рекламу товарів, які шкодять здоров'ю людини.

А. ВАТЧЕНКО,
ветеран праці.

Вінницька область.

ЩАСЛИВЧИК

Пам'ятаю, не так давно ми з колегами вели у відділі цікаві бесіди. Хтось розповідав про прочитану книгу, хтось про новий кінофільм, про те, як провів вечір, з ким познайомився. А сьогодні ранок на роботі у нас починається з фрази:

— Ти знаєш, учора купив сосиски за двісті. Хоч скрізь по двісті п'ятдесят.

— А я масло за двісті сорок,— хвалиться інший.

— Це що,— вступає третій,— я банку салату білоцерківського за дванадцять тисяч купив.

— Щасливчик,— вигукує четвертий,— в моєму магазині цей самий салат коштує двадцять одну з половиною!...

Якщо трохи замислитися над цими фразами, вийде цікава картина. Виявляється, ціни на продукти одних і тих самих виробників, що продаються в магазинах так званого державного сектора, абсолютно різні. Причому відрізняються суттєво, інколи в сусідньому магазині продукт коштує вдвічі дорожче.

І ми при цьому говоримо про якусь цінову політику. А по-моєму, це ніяка не політика, а просто свавілля і безкарність торгівлі.

В. КОЛЕСНИК,
інженер.

м. Київ.

САМ СОБІ МІНІСТР

Як дуже просто, виявляється, можна помолодіти. От, приміром, був ти пенсіонер, а проїхав десяток кілометрів — і уже чоловік у розквіті сил. Як це можна зробити? Їдете ви з Вінниці до Гайсина поїздом. Тут на вас поширюються пільги, і гроші за проїзд не беруть. А тепер вируште з Гайсина до Гайворона. Тут — давай гроші на бочку. «То ви їхали Південно-Західною залізницею,— кажуть залізничники.— А тепер починається Одеська. І постанова Кабінету міністрів про безплатний проїзд у міському та приміському транспорті нам не постанова. І взагалі, нам здається, що такої постанови немає...»

Як бачите, у нас на місцях кожен сам собі міністр.

Д. ЛАВРЕНЮК.

м. Гайсин
Вінницької області.

ГРОШІ НА КАЛОШІ

Розказати вам казку про солом'яного бичка? Воно то ніби бичок був і не солом'яний. Годували ми його майже рік. Здали кілька місяців тому державі. І одержали аж... чотири мільйони. Тепер на ці гроші можна купити аж... чотири кілограми балика. Можливо, з нашого-таки ж бузівка. Отак от держава заохочує нас, сільських трудівників, працювати. Збирали ми гроші на мотоблок, а вийшло — гроші на калоші.

П. ТКАЧЕНКО.

с. Верхня Сироватка
Сумської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Руки чешуться? Це до підвищення цін...

Мал. В. СОЛОНЬКА

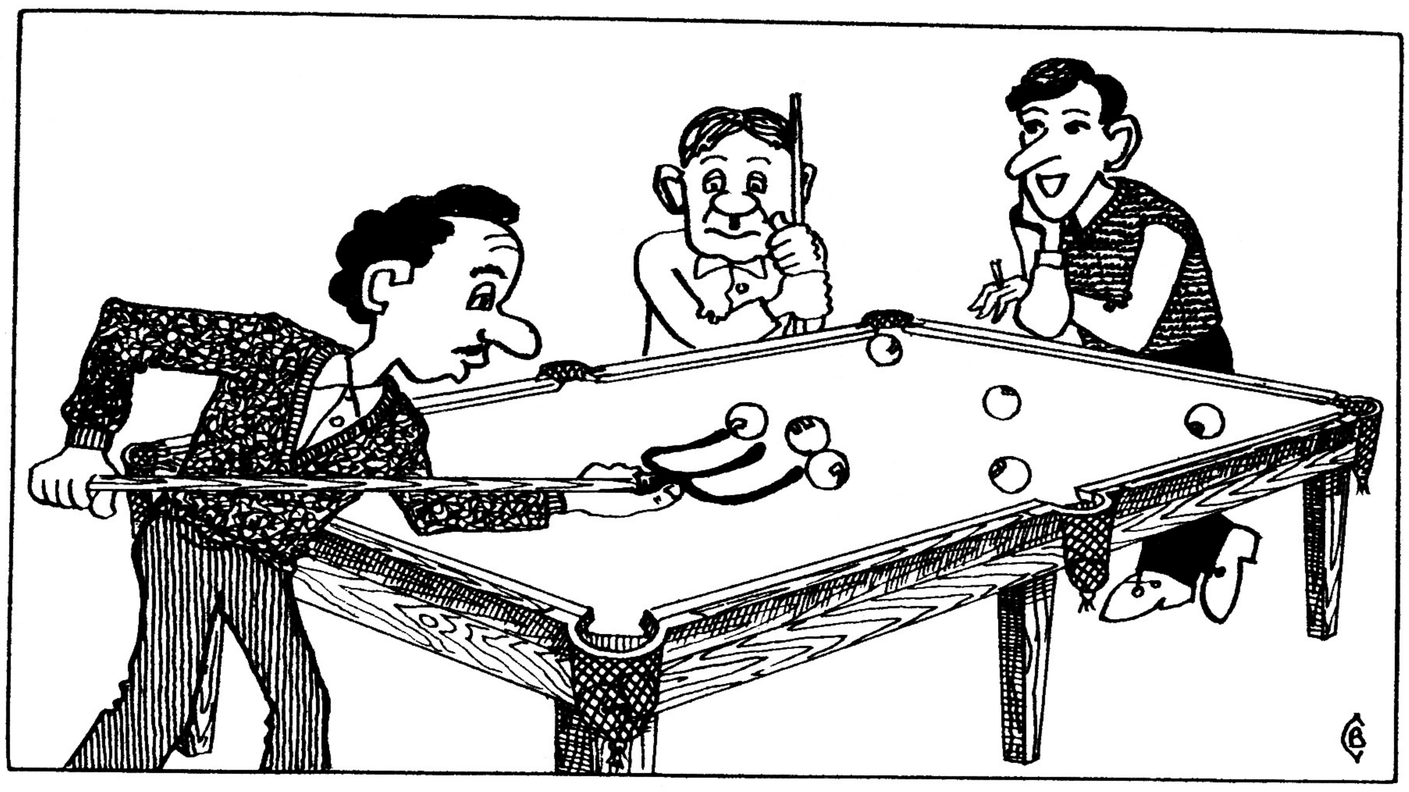

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

— Відколи Степан подався у фермери — з вилами ніде не розлучається...

НА ТОРГАХ

Федір Гнату на Петрівку
Продавав телицю.
Спершу випили літрівку —
І за торг взялися.
Ледь ворушать язиками,
Помутніли очі.
— Ну, то скільки ж,— Гнат питає,—
За кобилу хочеш?
— За вола. Чого лукавиш?
Не мели дурницю!..
Доки істину шукали,
Хтось украв телицю.

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

Московська область,
Зоряне містечко.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Є запитаннячко!

СТАРА ПІСЕНЬКА НА НОВИЙ ЛАД

Особисто я не розумію, чому символом недалекого радянського минулого були серп і молот. Як на мене, для цього найкраще підійшла б мулярська кельма, оскільки всі сімдесят з хвостиком років наш народ щось будував або перебудовував. Власне, не щось, а світле майбутнє. Не кожен для себе своє нормальне «сьогодні», а усією масою народу — щастя для всіх. Ото як зруйнували до основи старий світ насильства, жити, за словами одного з генеральних виконробів, ставало усе краще й веселіше, аж поки не з'ясувалося, що далі так жити не можна. І треба все к чорту перебудовувати. Причому перебудовувати, враховуючи «людський фактор».

Іще, завважте собі, не людину, а лише фактор, проте й це можна було вважати прогресом, оскільки раніше народові дозволялося бути лише коліщатками і гвинтиками.

Та Чорнобиль показав, що система ніколи не опуститься до конкретної людини. Від кожного з нас, як і раніше, приховували правду. А перебудова звелася до підгримування того, що трималося виключно на насильстві й ігноруванні права людини жити так, як вона хоче. І «оте» розпалося, як тільки його перестали підпирати каральними методами.

Здавалось би, можна дати перевести дух людям, очманілим від експериментів над ними. А що ми почули найперше з уст наших, уже, так би мовити, власних українських лідерів? Перебудова, мовляв, закінчилася крахом, а тепер треба розбудовувати. Свою державу. Суверенну Україну.

Воно, звичайно, можна було б і державу розбудовувати, і про людей не забувати. Але для цього потрібно працювати хоч би головою, а не язиком. А хто у нас розбудовники? Практично всі ті, хто раніше керував будовою, а потім перебудовою. Як сказав колись один мудрий чоловік, не знайти кращого охоронця моральності, ніж колишня повія. Так і в нас: не знайти нині кращого поборника державності і незалежності, ніж колишній інтернаціоналіст. От і чуємо з трибун клятви у патріотизмі та любові до народу, але не бачимо конкретних справ.

Втім, бачимо те, що бачили й раніше: повну байдужість держави до людини. Держави, твореної постпартноменклатурниками і чиновниками, яка у майбутньому може зникнути, оскільки не матиме свого народу. Бо через свої державотворчі чвари політики забули про ту чорну хмару, яка пролилася над Україною радіоактивним дощем, сходи якого уже подають про себе драматичну звістку. Десятки тисяч ліквідаторів, особливо з тих, хто першими прибув на місце аварії і від кого приховували її можливі наслідки і вплив на людину, вже лежать у землі або важко хворі. Збільшилася кількість онкологічних захворювань і захворювань ендокринної системи. Різко погіршився стан здоров'я дітей. Лише два-три проценти маленьких громадян України можна з натяжкою назвати практично здоровими: неважко уявити, як це відіб'ється на майбутніх поколіннях. Сотні тисяч людей досі проживають на забруднених територіях, а тим часом широкомасштабна кампанія будівництва житла для переселенців, оголошена ще за Союзу, потихеньку вщухла.

А в якому стані те, що набудували, можна переконатися, побувавши в селі Бровки Перші Андрушівського району на Житомирщині. Три роки тому чернівецький десант будівельників, по суті, спорудив тут Бровки Другі. Щоправда, не до кінця. З дозволу колишнього Президента України Л. Кравчука чернівчани подалися додому, а на зміну їм нікого не прислали. Майже у кожній оселі — маса недоробок. За проектом мав тут бути торговельний комплекс, школа, лікарня, аптека — усе те, що колись називали зразково-показовим. Поки що переселенці можуть показати лише школу — стару, аварійну, колишню хату, у якій удень темно, а взимку — холоднеча. Побудували водопровід,— але все, що можна було розтягти, розтягли місцеві ентузіасти. Тож більша половина чорнобильців носить воду за тридев'ять земель, з криниць корінних бровківчан, які не в захопленні від такого сусідства. У шістдесяти семи оселях ще й досі не встановили газових плит, які свого часу були виділені, але зникли у невідомому напрямку.

Люди не раз апелювали до Верховної Ради, писали особисто міністру Мінчорнобиля пану Готовчицю. Результати були, як і в добрі застійні часи, коли кожного разу виходили постанови про поліпшення роботи з листами та скаргами трудящих, проте не було ніякого поліпшення — себто, ніяких результатів.

Воно й зрозуміло: добудувати Бровки-чорнобильські і дати можливість людям жити по-людському — це не розбудовувати Україну. Тут конкретні діла потрібні. А розбудовувати Україну можна до безкінечності. Так само, як раніше будували світле майбутнє. От тільки невідомо, для кого.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

— Відчуваю, Юрку, що отут ми і зустрінемо рік Кабана!..

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОГАНО ПРИВ'ЯЗУЮТЬ

— Тітко, ви так за свого собаку дорого просите, що уже третю неділю продаєте, і ніхто не купує.

— То неправда: купують, тільки погано прив'язують.

ЗАПІЗНО ПОЗНАЙОМИЛАСЯ

— То як, Ганю, відпочивала на курорті? — запитала подружка.

— Добре.

— А на процедури часто ходила?

— Ти знаєш, запізно познайомилася, ніколи й ходити було.

НАВЧИЛА ГАВКАТИ

— Ганю, то правда, що тобі Микола купив імпортного песика?

— Так. Учора цілий день його дресирувала.

— І навчила?

— Звичайно. Уже почав гавкати по-нашому.

ШЛЮБНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Написав дядько в газету оголошення: «Шукаю жінку приємної зовнішності, з вищою освітою, ростом до 168 сантиметрів, віком до 40 років». Одержав відповідь від голови сільської Ради: «В наше село місяців два тому приїхала подібна жінка. Якщо ваша — то забирайте».

Повідомив І. МАРТИШКО.

м. Мостиська
Львівської області.

ПРЕТЕНДЕНТ

— Алло! Це директор? Я чув, що у вас помер начальник відділу постачання і хотів би зайняти його місце...

— Я, власне, не проти, але вам слід узгодити це з похоронним бюро.

Повідомив Д. БАРАБАН.

м. Мала Виска
Кіровоградської області.

Мал. В. СОЛОНЬКА

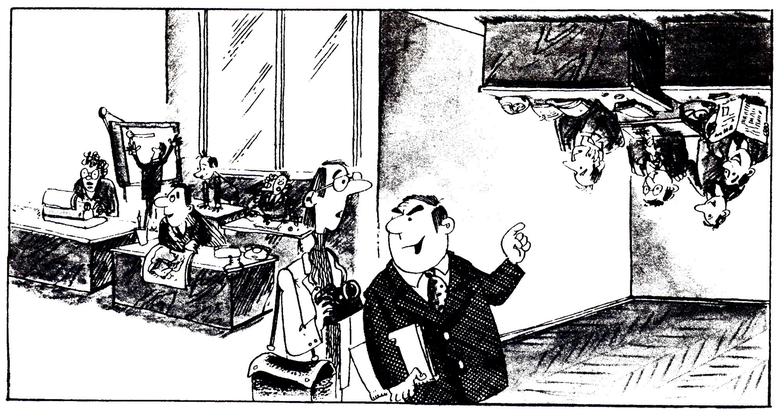

— А тут у нас — відділ цін!..

ВСЕ ПРО ЛІКАРІВ

— Ох, ці лікарі! Один радить більше ходити, інший — їхати на курорт. Що робити?

— Вирушайте на курорт... пішки.

●

— На що скаржитесь?

— Голова болить.

— І давно це у вас?

— Від народження...

— А до цього не боліла?..

●

— Лікарю, у мене щось з очима.

— А конкретніше?

— Не бачу грошей...

●

— Дякую, лікарю, ви не уявляєте, як мені допомогли ваші ліки!

— І скільки ложечок ви випили?

— Я жодної. А тітка аж три... Тепер я маю гарну спадщину.

●

— Лікарю, ви виписали таку мікстуру, яку неможливо пити. Це гидота!

— Треба психологічно підготувати себе. Ви пийте мікстуру, а уявляйте, що то коньяк.

— А можна навпаки?

●

— Лікарю, у мене щось з ногами. Вони все темнішають і темнішають.

— А ви їх мили?

— А що, це допомагає?

Зібрав Дереник ЄРЕМЯН.

В ЧОМУ РІЗНИЦЯ

Чоловік побачив дуба
На прогулянці в гайку.
Й каже жінці: «Глянь-но, люба,
Бог створив красу яку.

В ньому є щось чоловіче —
Гордий, сильний і міцний.
Тільки він, бач, довговічний,
А в мужчини вік малий».

Усміхнулася дружина:
— Може й так. Подібність є.
Здоровенна, бач, дубина...
Тільки й того, що не п'є.

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Бувало, на прийомі в нього
Чулись крики.
Тепер без крику він приймає...
Ліки.

Василь КРАВЧУК.

Петро ОСАДЧУК

ТЕАТР ПЕРЕД МІКРОФОНОМ

Так називається книжка, яку цього року випустило у світ видавництво «Рось». Є в ній і підзаголовок — «Поетична сповідь, передчуття, сміх і сльози народного депутата України». Її автор — поет Петро Осадчук, якого вдруге обрали до Верховної Ради.

Можливо, для того, щоб він мав змогу продовжити поетичну сповідь і «оспівати» новообраних депутатів, а можливо, не тільки для цього.

Пропонуємо добірку з книги «літописця» парламенту.

Я цим не відкрию Америки
Й не доточу нікому ума,—
Гримлять політичні істерики,
Бо немає того, що нема.

Скільки мудрості заховано
В безстатеве слівце «стаття!»
Прочитаєш — все чисто враховано,
Все споважено, окрім життя.

Немає заняття більш підходящого,
Як захищать інтереси трудящого,—
На цьому шляху не одному герою
Перепав не один бутерброд з
ікрою.

Поміж ковбань і багор,
Поміж політичних калюж
Він пробігав, як щур,
І проповзав, як вуж.

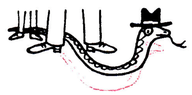

Великий чоловік малого зросту,
Лицем ошатний, наче кущ шипшини,
Готов шубовснуть за Вкраїну з мосту,
Якби знаття, що втрапить на перини.

Дурний запитує дурного:
— Чому дурних у залі много?
І відрубав дурний дурному:
— Я тут, пробачте, ні при чому!

Наша воля сягнула безмежності,
Призабувши реальні спроможності.
Ой, боюсь, що Майдан Незалежності
Перезвуть на Майдан Незаможності.

Хочеться на весь виднокруг
Написать серед білого дня:

— Депутат депутатові — друг,
Товариш і свиня!

Боже! Вчора такі веселі
Ви співали: «...вкраїну хранні»,
А сьогодні в боях за портфелі
Позчіплялися, як баранн.

Мій чорний хліб гіркіш від полину.
Прошу дружину, як за стіл сідаю:
— Спитають, то скажи:
Поїхав на війну!
Коли повернеться — не знаю.

Верховна Рада. Кругом пікети.
І крики, й сльози калік і вдів.
Ідуть колони, несуть портрети —
Раби шукають нових вождів!

Комусь дуже кортить і хочеться,
Щоб здиміла духовна Хортиця,
Щоб вічно вкраїнська піч
Правила нам за Січ.

Вознеслись до небес у гордині,
Розтоптавши прокляте минуле.
Що ж ми з вами створили нині!
Тільки щоки надули.

Йшли вгору, вийшли під укіс,
Над прірвою тріщить попруга.
Щось мало тих, що тягнуть віз,
Охочих мало перти плуга.

І Шевченко не був лавреат,
І Вишня не був лавреат.
А зараз одні лавреати —
І нема що читати.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ось і я, дорогий Петре, стала тим, проти кого ти все життя боровся,— мільйонером!

perec-ua.
perec-ua.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. В. СОЛОНЬКА

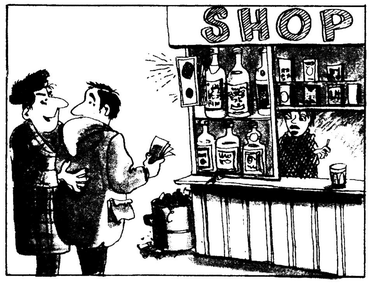

— Не поспішай брати це пійло — спочатку життя застрахуй!

ПІД ЕГІДОЮ МУНДИРІВ

У СЯ ШТУКА, виявляється, в мундирі. Поки людина в цивільному ходить, то на неї всі і всюди нуль уваги і фунт презирства. Мовляв, різних-всяких цивільних шпаків ціле море. А от у мундирі...

Особливо — міліцейському.

Перше: побоюються його законослухняні громадяни нашої держави. Друге: за цим мундиром — закон. Третє: самі володарі міліцейських мундирів почувають себе значно впевненіше, аніж у сорочці чи костюмі. Словом, мун-дир!

Мав його і такий собі громадянин Харкова пан Харін. І не просто мав, а ще й працював оперуповноваженим Московського райвідділу внутрішніх справ міста Харкова.

Тож цьому панові впевненості було не позичати. А як так, то й знахабнів оперуповноважений до того, що сколотив навколо себе групу з шістьох осіб, аби, значить, у декого з громадян довго грошенята не залежувались. Зайнявся звичайнісіньким рекетом. Як кажуть, гроші — ваші, стели — наші. Скільки вже кишень опорожнив пан Харін, точно скаже, напевно, лише слідство.

А от міліціонер славної в усі часи і при всіх урядах державної автомобільної інспекції пан Стеценко вирішив перевірити грошезабезпеченість водія пана Г.. Чи то порушив якісь там вимоги правил дорожнього руху цей самий Г., чи ще щось, тільки міліціонеру конче закортіло поспілкуватися з цим водієм. Поки ж тривала ця кількахвилинна перевірка документів, Стеценко просто таки вкрав у пана Г. не багато, не мало, а 270 доларів, 200 тисяч рублів ще й 450 тисяч карбованців. Як кажуть, спритність рук і... мундир охоронця порядку.

Отже, мундир — сила! Мундир — влада! Ще й яка!

Не випадково ледь не кожен харків'янин знає, що на плечах такого собі пана Алфімова сонячно виблискує дві великі зірочки, оскільки він не просто мешканець Харкова, а очолює міську державтоінспекцію. Якщо глянути на цього пана неозброєним оком, то мундир його не має жодної цяточки, жодної брудної плямочки. Чистий, як криштальь. Коли б ще не візитні карточки, які пан Алфімов має звичку щедро дарувати, то й узагалі склалося б враження, що начальник Державтоінспекції міста Харкова має найчистіший мундир в усьому Міністерстві внутрішніх справ України. А от візитки...

Чималій кількості водіїв, і з якогось доброго дива у переважній більшості представникам комерційних структур, він вручає свої візитки з лаконічним написом: «Все до мене». Коли ж це коротеньке речення розшифрувати, то воно звучить приблизно так: «Не чіпайте цього пана. Бо за ним стою я. Пан Алфімов».

Крім цього, не хтось, а саме Алфімов, видає різні довідки усіляким особам (напевно, не лише за красиві очі) з дозволом проїзду на заборонені знаки, перевищувати встановлену швидкість тощо.

А коли якийсь неборака з ДАІ раптом відбере у порушника чи то візитку, чи то дозвіл на порушення(!), то недовго від пана Алфімова і догану вхопити.

Отакий він — мундир.

І. ЧОРНИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Куди лізете? Місць немає! Весь ковчег орендував «Даміана-банк»!

А липи цвітуть...

У СУБОТУ вранці у двері моєї квартири подзвонили.

— Ану, хлопці, зарядіть про всяк випадок рогатки,— попросив я своїх трьох бешкетників, які нудилися без діла, і пішов відчиняти.

Відчинив.

На порозі стоїть: негр — не негр, грузин — не грузин, ефіоп — не ефіоп. Одне слово, «чорнявий». І дуже на діда Петра з нижнього поверху схожий.

Я примружив одне око, потім — друге. Нічого втямити не можу. Нахилив голову в один бік — негр. В інший — дід Петро.

— Що, не впізнаєш? — охриплим голосом бубонить «чорнявий».

— Ніби впізнаю і ніби й ні...

— А ти вчора нічого не пив?

— Чай,— кажу.

— А я, туди його в калоші, пив...

— То це ви, діду?! — по отих «калошах» упізнав я діда Петра.

— А що, не схожий?

— Та схожі... Заходьте, розказуйте... Мабуть, на Гавайських островах були,— жартома кажу я.

— Та на яких там Гавайських островах,— зайшов до кімнати дід Петро, — На хрестинах був...

— Та ну? — полізли у мене очі на лоба...

— От тобі й «та ну»... Причастився трохи. А потім засперечався з племінником, що можу випити десять чашок кави і спати, як убитий. З гармати стріляти-меш — не прокинуся.

— Ну, і виграли ви чи програли?

— І виграв... і програв...

— Тобто?

— Заснути то я заснув, але коли прокинувся, бачиш, сам себе не впізнав. Думав, може, щось з очима. Слава богу, хоч ти мене признав...

— Та не може бути, що усе це від кави! — вигукнув я.

— Але ж результат, як кажуть, на лиці...

— Кепкуєте,— кажу,— з мене, діду. Ми зараз усе перевіримо на собі.

— А не боїшся? — захвилювався дід Петро.

— Чого,— сміюся,— боятися? Мені жінка не раз казала: «В інших он чоловіки — працюють, як негри...» От я хоч два дні і побуду... негром. У вихідні. Побачу, якої вона тоді заспіває. А до понеділка, я гадаю, діду, ми з вами побіліємо...

Дістав нову банку кави (дружина вранці з продуктами принесла і знову побігла по магазинах), відкрив. Кава розчинна, готувати довго не довелося.

— Ви, діду, будете?

— Господь з тобою,— замахав руками дід Петро.

— Ну, як хочете...

Випив я одну чашечку, дві, три, чотири, десять... Мабуть, з відро. Глянув у дзеркало. Ніяких наслідків. Тільки живіт став — наче хто під сорочку глобуса запхнув.

— А може, це й не від кави? — якось зніяковів дід Петро. — Може, то від горілки?.. А може, це вікове?..

Замислилися ми.

Аж влітає до кухні дружина з поліетиленовими кульками:

— Тут десь кава бразільська була. Баночка така стограмова. На ній «Cold» написано.

— Була, та загула,— застогнав я. — Випито.

— Усю? — випустила з рук пакети дружина. — А я ж її хотіла назад у магазин віднести.

— Це ж чому? — питаємо ми з дідом Петром.

— Бо мені сказали добрі люди, що то не кава, а бозна-що... Пійло якесь. Як встановили спеціалісти з Управління по захисту прав споживачів м. Києва, у тій каві зовсім немає кофеїну. Зате кадмія у чотири рази більше допустимого рівня. Якась фірма з іноземним капіталом «Краун», місцезнаходження якої, до речі, так і не вдалося встановити захисникам споживачів, завезла до Києва аж сто п'ятдесят тисяч банок отієї гидоти.

У мене закололо в животі.

— Сто п'ятдесят тисяч банок?!! — раптом «побілів» дід Петро. — Цікаво, а що учора я пив?! Невже теж підробку?!

Дід Петро зовсім зблід. Але це йому, як ви здогадуєтеся, пішло тільки на користь. До нього повернувся природний колір обличчя, і він, мугикаючи під носа популярну пісню «А липи цвітуть...», потюпав додому. А я довго дивився на себе в дзеркало. І хоч на негра я того дня так і не став схожим, зате на зелений огірок — на всі сто процентів...

Не пийте кави відрами!..

М. ПРУДНИК.

МАЛ. А. ВАСИЛЕНКА

— Де твій пес такому навчився?
— Та він бойовиків по телевізору надивився!..

Мал. В. СОЛОНЬКА

— За що ти його вдарив?
— А чого він чіпляється: «Як життя?!. Як життя?!.»

Не життя, а мука

СЦЕНКА З СЬОГОДЕННЯ

— Куди це ви, кумасю, так спішите?

— Та біжу в магазин, щоб їм добра не було, пограбували, розорили! Оце ж нема що їсти. Мільйони викидаєш тільки на продукти, а вже за те, щоб купити одягтися, то й мови нема.

— Ох і пограбували! Голих по світу пустили, щоб їм пуття не було! А їсти ж хочеться...

— І не кажіть, кумасю. Раніше, було, візьмеш сто грамів ковбаси, то вистачало днів на п'ять до чаю. А тепер? Взяли вчора два кіла копченої, так мій ввечері прийшов, як сів, трохи не всю ум'яв! Добре, що я нагодилась, половину одібрала, та сьогодні поснідала. А то б голодна ходила. Хіба тим маслом коров'ячим та борщем наїсися?

— Кгм...

— Та добре хоч хліб є! Вчора прийшли сват із свахою, а в мене ні крихти. Побігла через дорогу в магазин, та взяла ще до хліба «Наполеона», бренді, та ще й пляшку «Десни» прихопила, щоб їх розірвало! Мій, знаєш, як п'є?! У гранчак наливає коньяк, та до свата «Будьте здорові, будьте здорові!». А сваха — «Я не п'ю, серце болить», а сама глушить стакана́ми. Три пляшки розпили, щоб їм пельки позакладало! За що далі жити, не знаю.

— Ви, я чула, десь влаштувались на роботу?

— Та ви що! Ні я, ні чоловік не працюємо. На кого працювати, на цих, що розбудовують, чи на тих, що грабують?! А ви працюєте?

— Ні, не працюю, будь вони прокляті. Розбудовують, розбудовують, та ніяк не розбудують. Уже голі і босі ходимо. Оце недавно купила своєму якогось дуже модного американського джинсового костюма, так що ж ви думали, поліз до «Тойоти», геть вимазався як чортяка! Довелося ще одного купувати. Самі витрати.

— Хіба ж, кумо, у вас «Тойота»? Наче був «Жигуль»?

— Еге, нема вже. Мій каже, що «Жигуль» дуже твердий, сильно гуцикає, а «Тойота» гойдає, як у колисці, та й швидкість не та. То, було, їдемо в Москву чи в Польщу, так витрачаємо дві доби, а це за добу — й там, ще й встигнемо набазарюватись.

— Ох і вимучують ці базари. А люди такі скупі стали, жаліють грошей на парфуми. Ніяк не продам губну помаду і «тіні». Ще два ящики залишилось з минулого разу. А ще ж барахла, мабуть, з віз. Завтра ж мій привозить нову партію. Не життя, а мука.

— І не кажіть...

— Ну, я побігла. Може, ще зустрінемося...

— Якщо не в нас, то за границею...

Анатолій БІЛУГА.

м. Олександрія,
Кіровоградська область.

КОРОТКО КАЖУЧИ...

✦ *Практичні наслідки творчої думки раціоналізатора так дружно розподілили, що на його долю нічого не залишилось.*

✦ *Закрійник виправдовувався перед клієнтами: — Ще наші діди говорили: «Неладно скроєно, та міцно зшито!»*

✦ *Заздрісник скреготів щелепами: всі, на кого він мав зуб, були йому не по зубах.*

✦ *Комендант строго стежив за порядком: без нього в гуртожитку не пили.*

✦ *Новий начальник свою діяльність розпочав з наказу про звільнення прибиральниці: не любив, коли виносили сміття з хати.*

✦ *Директора мучила така засідательська сверблячка, що підлеглі тільки чухалися.*

✦ *П'яний двірник ішов по вулиці, змітаючи все на своєму шляху.*

Віталій НЄМЧЕНКО.

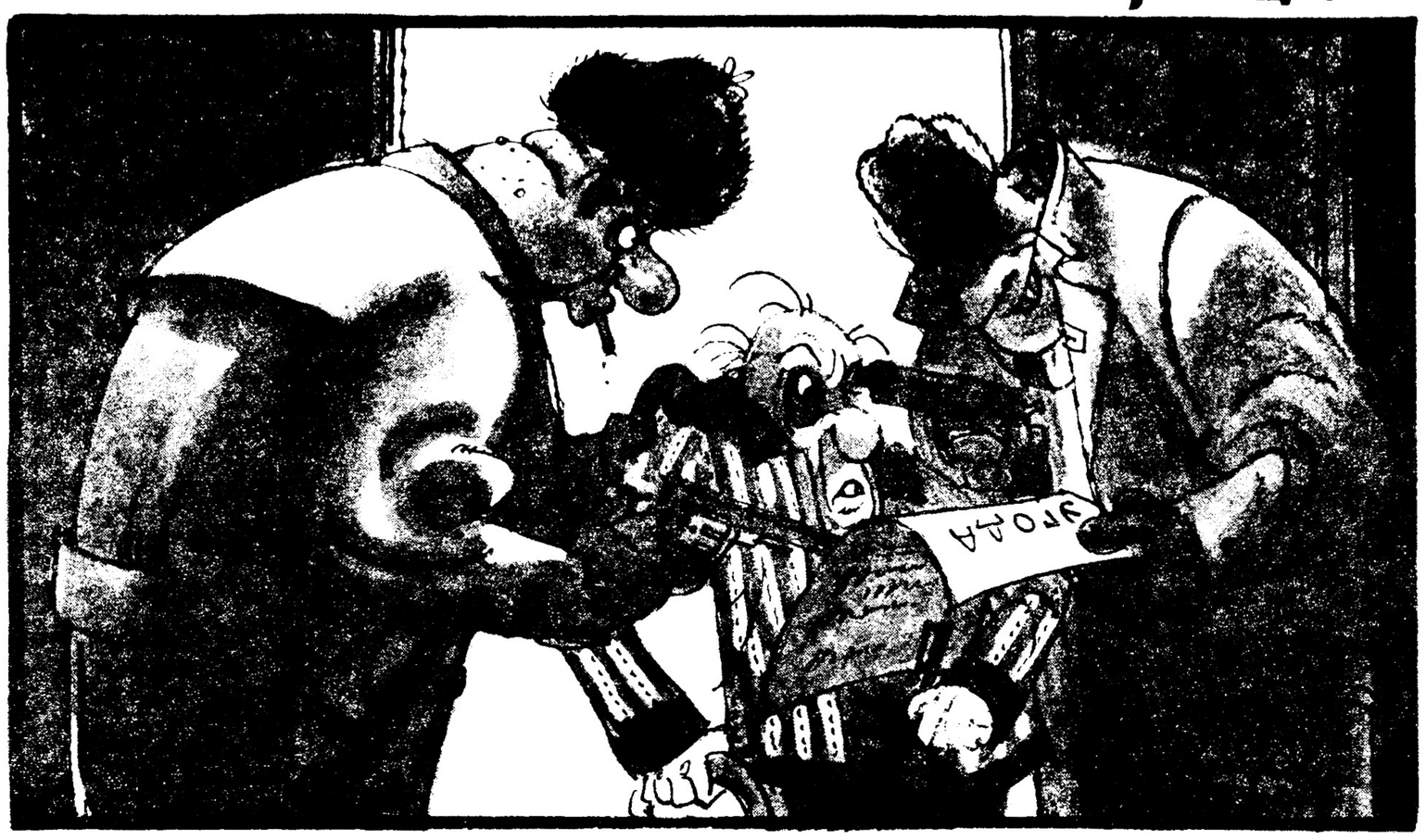

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Умова така: ти даруєш нам свою квартиру, а ми тобі за це — життя...

КОНКУРСНА БУВАЛЬЩИНА

Якось солдатами, в дуеті з моїм армійським товаришем брали участь у Всеукраїнському конкурсі естради. Нашими конкурентами в жанрі куплетів були Ігор Мей — відомий сатирик — і його молодий партнер-африканець, якого всі чомусь називали тільки по імені — Боб.

Білий, як лунь, Мей і темношкірий Боб мали ефектний вигляд на естраді, але в фіналі номера почали розмахувати червоним прапором, і цей лобовий трюк дозволив нам вийти вперед.

Після вручення нам лауреатських дипломів хтось запитав у члена журі Юрія Тимошенка — як реагували Мей і Боб на те, що солдати з самодіяльності виграли у них бій?

— Мей став чорним, як Боб, а Боб став білим, як Мей,— відповів Юрій Трохимович.

«ЛІТУН»

Службу в армії я почав в авіаучилищі. Через зір був відрахований із курсантів, але в піхоту не відправили: брав участь в самодіяльності,— начальник училища наказав перевести «артиста» до госпвзводу. Почав підвозити на старій шкапині хліб до їдальні, дрова до санчастини. Одначе в звільнення ходив у курсантській формі, дівчатам представлявся «літуном», себто льотчиком.

Якось сидимо з Наталкою-десятикласницею в парку, й розповідаю я їй темпераментно про чергову драму в повітрі:

— Літак валиться на крило, зривається в штопор... Рву ручку на себе. Даю максимальний газ. Машина не слухається — падає... падає... падає...

Мимо проходив старшина нашого госпвзводу Кацюпа:

— А ти б її — батогом... батогом... батогом...

ВЕРХНЄ «СІ»

На схилі кар'єри у піаніста Київської естради Якова Гуревича з'явилася звичка — підспівувати вокалістам під час акомпанементу. Співакам це заважало, але, знаючи норовисту вдачу старого, ніхто зауважень йому не робив, боючись одержати прочухана на публіці.

Народний артист Гришко розповідав:

«У ювілей Чайковського, на сцені оперного театру, виконую арію Онєгіна. Чую — співає! Я захвилювався і взяв неточно верхнє «сі». У паузі шепочу: «Перестаньте співати!» Гуревич перестав... грати, повернувся до мене: «Когда ви уже вишли на публика, надо слушать ни как поет Гуревич, а как ви...— постукав пальцем по клавіші,— как ви поете верхнее «си». І продовжив акомпанемент».

Володимир РОМЕНСЬКИЙ

Сорок років підряд виходив на естраду лауреат 1-го Всеукраїнського конкурсу естради Володимир Роменський з сатиричними куплетами, які писав для себе сам. Виходить і тепер — на сторінки газет і журналів зі своїми «Веселими спогадами».

ПРО ДОВГОВ'ЯЗЕ НА ПЛОЩІ ТОЛСТОГО

Народний артист Андрій Кикоть був завзятим автомобілістом, здорово розповідав смішні історії на дорожньо-транспортні теми, особливо — «Про довгов'язе на площі Толстого». Ми знову і знову просили Андрія розказати про цей випадок.

— Ну, розповідав же я вам, що одного разу запізнювався на футбол,— говорив він, роблячи вигляд, що з примусу виконує наше прохання. Потім — по-вокалістському — з метальчиком — прокашлювався і «вирулював» на анекдот.— Чапати пішки до стадіону — далеко. Вирішив прориватись крізь міліцейські заслони на своїй «Волзі». Тихесенько підкрадаюся з боку університету до площі Толстого. Зир туди, зир сюди — нема даістів. Давонув на газ, і тільки вискочив на середину площі,— виростає перед капотом довгов'язе у білих рукавичках. Витріщилось на мене: «К-куди?!» З переляку я так тормознув, що влип пикою в лобове скло. «У задницю,— кажу,— от куди...» Довгов'язе теж перелякалось. Козирнуло і гаркнуло на всю площу: «Счастливого пути!»

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. М. ПИЛИПЕНКО

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Ще один енергоносій!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Страшне перо не в гусака...

«Скільки років пройшло, а я й досі помню, що по троячці на брата нам з кумом хватило посидіть в «Чайній» так, що страшно було додому вертаться».

«Чуствую, що водка знову подорожчає. Не знаю, як у капіталістів, а у нас і при соціалізмі ніколи не було такого, щоб випивка стоїла дешевше закусі, а зараз даже цибуля дороже водки».

«Що то значить демократія! Колись наш старий председатель на зборах просив, щоб йому розрешили хату построїть у селі за счот колгоспу, а той, що січас, построїв у селі хороми для себе, в райцентрі для невістки, іще й хвалиться, що й сваху не забуде».

«Лібералізація зовсім розстроїла мою сімейну жизнь. Місяць назад не послухався жінки. Зарізав кабана і продав його в заготконтору, а тепер на ті гроші й ратиці од нього не купиш».

«Прочитав, будто бы у Дніпропетровську строїтимуть завод, що перероблятиме старі купони на туалетну бумагу. Хіба не можна було сначала построїть у себе завод по переработці купонів, а потом уже печатать їх в Канаді?»

(З листів до редакції).

Надіслав С. ВАРЕНИК.

Сатиричні мініатюри

ХАРАКТЕРИСТИКА

Такої думки кожен про Федота:
«Він скромний в побуті й... роботі».

УСІ НЕ БЕЗ ГРІХА

Обурювалась Ганна: — Всі мужчини ловеласи!
Вони стрибати в гречку завжди ласі.
У відповідь на те озвався Панас:
— Вони б туди стрибати не могли без вас.

ПЕРЕЙШОВ У ПІДПІЛЛЯ

— Як живеш після одруження? — Макара запитав Хома.
— Та п'ю, як і раніше... тільки крадькома.

КРАЩЕ

«Дві голови — це краще, ніж одна», — так міркував Хома.
І мав він рацію, бо в нього думки власної нема.

РОЗДВОЄННЯ ОСОБИСТОСТІ

Важкий характер має язиката Нінка,
А кажуть: жінка ця легкої поведінки.

Сергій ЮХИМЕНКО.

м. Луцьк.

НАША РЕКЛАМА

«АО «Пивзавод «РОГАНЬ» —

це один з найновіших і найбільших заводів пивобезалкогольної промисловості. Це єдиний завод в СНД, який виготовляє пиво за «Законом НІМЕЧЧИНИ 1760 року» із солоду, хмелю і води. Прекрасну якість «Слобожанського», «Українського», «Монастирського» пива, а також безалкогольних напоїв «Фієста», «Пепсі», «Оранж» підтверджено республіканськими дегустаційними комісіями.

Запрошуємо до співробітництва комерційні підприємства всіх форм власності, ділових людей України і ближнього зарубіжжя.

Завод укладає угоди на постачання пива в пляшках і в ємкостях, безалкогольних напоїв. Приймає замовлення на відвантаження. Умови постачання: попередня оплата продукції, наявність оборотної тари. Можливий бартер.

ЗВЕРТАЙТЕСЯ ЗА АДРЕСОЮ:
м. Харків, ГСП-2, вул. Роганська, 161, АО «Пивзавод «Рогань»; р/р 0003467805 в обл. дирекції АК АПБ «Україна» МФО 351469; тел. 99-00-03, 99-01-67.

Адміністрація АО «Пивзавод «Рогань».

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Та не баня це, а еротичний театр...

Павло ГЛАЗОВИЙ

КУМОВЕ ІНТЕРВ'Ю

Розділ з поеми «Куміада»

Якось кумові сказав я жартома:
— В мене сумніву ні крихітки нема,
Що ти вийдеш на широкий, світлий
шлях
І опинишся де-небудь у верхах.
Я ціную ерудицію твою,
Та чи міг би ти давати інтерв'ю?
Там зберуться журналісти й фахівці.
Серед них же є лукаві молодці,
І такий вони задати можуть тон,
Що розгубиться й премудрий
Соломон.
Кум сміється:— Уяви, що я даю
Про сучасну обстановку інтерв'ю.
То, будь ласка, без вагання починай,
Найсерйозніші питання задавай.
Я підношу руку вгору і кажу:
— Я звиняюсь і пробачення прошу,
І спасибі говорю заздалегідь.
Чому ціни піднялися так, скажіть,
В п'ять, у шість, у сім і навіть
в десять раз?
Як це вийшло? Чом це трапилось у нас?
Кум, почухавши потилицю свою,
Починає ексклюзивне інтерв'ю:
— Це питання, яке ви задаєте,
Надзвичайно актуальне й непросте.
І сказати слід відверто, що воно
Перед нами поставало вже давно.
Це проблема, безумовно, основне
І вона, сказати варто, не одна.
А побіжно зауважити ще слід,
Що потрібен тут обдуманий підхід.
Я не можу вам сказати напряму
І конкретну дати відповідь, чому.
Я вам виклав тільки бачення своє
Схематично.
В кого ще питання є?
Я поштиво перед кумом устаю
І конкретніше питання задаю:
— А чи можете сказати точно нам,
Коли видадуть зарплату вчителям?
Я вже бачив, як учителька стара
Щось на звалищі у сумочку збира...
Кум зображує поважність на лиці,
Розгортає перед носом папірці
І говорить: — Це проблема
теж складна,
Потребує теж розв'язання вона.
Це, звичайно, неприємно взагалі,
Що бідують без зарплати вчителі.
Це питання вже хвилює нас давно
І очікує розв'язання воно.
Це питання надзвичайне — і тому
Ми увагу приділяємо йому.
Тут повинні ми подбати про одне —
Щоби мати на увазі головне.
І не тільки, я сказав би, головне,
А до деякої міри основне.
Тут повинні ми заглибитись у суть.
Я запитую:— А гроші їм дадуть?
Кум на мене сонним оком погляда,
Папірці свої сердито відкида
І говорить:— Я вам відповідь даю
І висвітлюю позицію свою.
Я на кума перелякано дивлюсь,
За престиж його начальницький
боюсь.
— Ти ж фігура,— говорю — авторитет.
Чом нічого не говориш про бюджет?
Ми ж у числах заблудились
не на жарт:
Одна тисяча мільйончиків —
мільярд,
Одна тисяча мільярдиків —
трильйон.
Від трильйона
недалеко квадрильйон.
Ми тепер чи не єдині на землі
На купюрах домальовуєм нулі.
У трудящих уривається терпець
Працювати за нікчемний папірець.
Наплодили кольорових папірців —
І з кінцями вже не зводимо кінців.—
Кум не знає, що сказать мені на це,
А я ріжу правду-матінку в лице:
— Незалежність нам, як дурникам,
дали
Та під шум той обідрали й роздягли.
Все, що мали під землею й на землі,
Розлетілося за долари й рублі.
За вітрами пошуміло за кордон,—
І зродився посміховиськом купон.
Кум не знає, що сказать мені на це,
А я ріжу правду-матінку в лице:
— Як у нас уже старцюють вчителі,
То навіщо живемо ми на землі?
Це виходить — хай до щастя нас
ведуть
Ті, що матір за валюту продадуть?
Кум схопився та як крикне:— Замовчи!
Сам це знаю, не розказуй і не вчи!
Я ж показував, якими інтерв'ю
Буду голову затуркувать твою,
Коли вийду на широкий, світлий шлях,
Коли буду подвизатись у верхах.
Я ж не зможу управляти й керувать,
Якщо баки не навчуся забивать
І на вуха не навішаю лапші
Так, як нинішні пани й товариші.
Щиро дякую й кінчаю інтерв'ю.
Відер зеен,
до побачення,
адью!

(Далі буде).

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГУДЗИК — маленький мешканець Гудзона.
ЛАЗУТЧИК — немовля.
МАТЕРИК — лихослов.
НАВУШНИК — радник високої службової особи.
ПОПЛІЧНИК — погон.
СОЛЕНОЇД — любитель солоних страв.
ХЛІБ-З-МАСЛОМ — минулий час.

Уклав П. ЛЯШЕНКО.

Анкета

УСМІШКА

Інспектор відділу кадрів, моложава жіночка невизначеного віку, поводила себе з гідністю:

— Товаришу Радієнко,— вона подивилася в папери,— ось вам чисті бланки анкети та автобіографії. Спочатку заповните їх — це будуть чернетки. Я перевірю, поправлю, тоді перепишете набіло. Все ясно?

— Так точно!

Очевидно, це сподобалося інспекторові, бо вона поблажливо усміхнулася, згадавши, певно, свою молодість. Проте її благодушність на цьому і вичерпалася. Вона суворо наказала:

— Сідайте за першим столом, щоб я могла вас бачити. Усе зайве заберіть у свій портфель. Ніяких записів для себе не робити! Зрозуміло?

Я заглибився в папери. Швидко летіла по анкеті ручка: прізвище, день, місяць, рік, місце народження, освіта, партійність, соцстан, національність, де навчався, де працював.

Дійшов до графи «Перебування за кордоном». Усього шість рядків. Це ж мало! І все ж мені вдалося втиснути всю інформацію про перебування в Росії, Бєларусі, Казахстані, Литві, Абхазії, Придніпров'ї... Вмістилася і мета перебування: служба в армії, робота в студзагоні, практика, відрядження, гостювання у родичів, лікування в санаторії, туристична поїздка. Я ще й дописав від себе, що в комерційних поїздках ні в ближньому, ні в дальньому зарубіжжі не бував. Не вистачило місця тільки, щоб пояснити, в яких роках я мандрував за кордон.

Далі довелося відповідати на інші пункти анкети. Чи живуть за кордоном родичі? Живуть, аякже! Росія, Бєларусь, Прибалтика... І кому це потрібно? Далі: чи маю науковий ступінь, чи обирався? Не маю, не обирався, не брав участі. Домашня адреса, телефон. Підпис, дата. Хух! Півручки списав, а ще ж автобіографія.

Я без перекуру приступив до роботи. Я, Радієнко Радій Радієвич... І так далі. І тому подібне.

Нарешті останні штрихи: я і мої родичі до судової відповідальності не притягалися. А про перебування за кордоном я детально виклав у анкеті обліку кадрів...

Паста в авторучці закінчилася, коли розписувався. Трішки не вистачило, щоб написати склад «ко». Вийшло так — Радієн. Наче не українець, а француз.

Підніс папери інспекторові. Вона почепила окуляри і заглибилася у читання. Я переминався з ноги на ногу біля столу. Кадровичка читала довго, уважно, поверталася назад, перечитувала вдруге, утретє, звіряла анкету з автобіографією. Потім підвелася, зняла окуляри, обличчя її мало вже буряковий колір. Проте була стриманою:

— Це ж не анкета, а компромат! З такою анкетою не те що на завод — у колгосп не приймуть! — метал зазвучав у голосі інспектора. — Родичі за кордоном — раз! Поїздки у «гарячі точки» — два! Товаришу Радієнко, наш завод «Сантехмонтажелектроводопроводканалбудремонтмехреставрація» випускає поки що мирну продукцію, але якщо треба — перейде на військову. Ви знаєте, яка зараз політична ситуація? Отож-то! Тому двері нашого орденоносного підприємства для вас зачинені. Навіть незважаючи на те, що ви маєте таку гостродефіцитну професію, як водопровідник! — з пафосом завершила вона.

Костянтин ПРИЧИНЕНКО.

Індекс 74393.

НА ВСІ ВИПАДКИ ЖИТТЯ

«Є такий анекдот!» — називається одна із книг відомого польського гумориста Єжи Віттліна. В ній зібрано 666 анекдотів для розповідей в 600 різних житейських ситуаціях. Пропонуємо увазі наших читачів деякі мініатюри з цієї книги, розпочавши їх фрагментом авторської передмови:

«Є такий анекдот! Досить відшукати в книзі ситуацію, подібну до тієї, в якій ви опинились, і уже за хвилину — як ніколи — блиснути перед подругами, коханою дівчиною, шефом, підлеглими і навіть перед тим, хто вважає вас занудою, зразу двома, а то й трьома анекдотами...»

■ ■ ■

Почувши, що хтось із присутніх припустився нетактовності, можна сказати: «Це зовсім як у тім анекдоті, де лікар, оглянувши пацієнта, питає:

— Скільки вам років?

— П'ятдесят,— відповідає пацієнт.

— Більше не буде,— каже лікар».

■ ■ ■

Якщо при вас розказують про чиюсь великодушність, можна додати:

«Це подібне до того випадку, коли сусід попросив у Ходжі Насреддіна позичити грошей на невеликий строк.

— Ні, грошей я тобі не дам,— відповів йому Ходжа,— але, враховуючи наші дружні стосунки, строк ти можеш призначити сам який захочеш».

■ ■ ■

Слухаючи скарги автолюбителя-початківця на непередбачені витрати по утриманню автомашини, ніби ненароком зауважте:

«В одного мого знайомого такі ж турботи. Недавно, наприклад, після звернення в автосервіс він показав мені рахунок: «За удар молотком — 3 злотих. За пошук місця для точного удару молотком — 97 злотих. Усього — 100 злотих».

■ ■ ■

Слухаючи в колі болільників телевізійний репортаж, де коментатор з поразки нашої команди виводить її моральну зверхність, зауважуємо: «Зовсім як з тим хлопцем, котрого спитали:

— Де твій брат?

— В травматології.

— А що з ним?

— Ми побилися об заклад, хто далі висунеться з вікна п'ятого поверху, і він виграв».

■ ■ ■

Слухаючи базіку, котрий довго патякає про необхідність наведення порядку, можна втрутитися: «Це схоже на позицію одного директора, який розпорядився, щоб усі папери спочатку складали суворо за абеткою і тільки потім викидали в кошик».

■ ■ ■

Якщо хто-небудь робить співрозмовнику образливий натяк на його походження, можна нагадати про Олександра Дюма (батька). На зауваження одного допитливого іноземця про те, що його мати була мулаткою, знаменитий романіст відповів: «Цілком правильно, мій дід був негром, а прадід — мавпою. Тобто мій родовід почався якраз там, де ваш закінчується».

■ ■ ■

Буваючи присутнім при тому, як хтось із піною на губах когось захищає, згадуємо вголос: «Є такий анекдот. Адвокат захищає злодія:

— Прошу суд врахувати, що мій підзахисний вчинив крадіжку вночі, у повній темряві, коли дуже важко відрізнити своє від чужого!»

■ ■ ■

При відвідинах тяжко хворого, можна розвеселити його анекдотом про легко хвору людину, котра викликала лікаря додому.

Лікар мацає пульс.

— Ну, як?— запитує хворий.

— Усе гаразд,— відповідає лікар.— А як ви спите?

— Нормально,— каже хворий.

— Апетит є?

— Є.

— Чудово,— говорить лікар.— Зараз я вам випишу рецепт, і все — пульс, сон, апетит — як рукою зніме.

■ ■ ■

Слухаючи на чиюсь адресу докори, що та людина думає тільки про себе, кажемо: «До речі, є такий анекдот. Сидять два приятелі у кафе. Один запитує:

— На що це ти так пильно дивишся?

— На своє пальто в гардеробі. Адже твоє хвилин десять тому поцупили».

■ ■ ■

Якщо хтось перед підписанням навіть найпростішого рішення дуже довго зважує, намагаючись урахувати всі можливі наслідки, можна повідомити:

«Це зовсім як з отим громадянином, котрий дома ходив напівголим.

Дружина його запитує:

— Послухай, чому ти ходиш у такому вигляді?

— Тому що впевнений: ніхто сторонній до нас не прийде.

— А для чого тоді у тебе на голові капелюх?

— А раптом хто-небудь все-таки загляне...»

■ ■ ■

Слухаючи, як фізик безрезультатно прагне пояснити співрозмовникам суть останніх досягнень його науки, між іншим зауважимо:

«Колись наука була набагато простішою. Якщо хто-небудь не розумів, наприклад, як діє телефон, йому пояснювали:

— Уяви собі таку довжелезну собаку: її хвіст у Варшаві, а голова у Кракові. Коли у Варшаві сіпнеш за хвіст, то собака гавкає у Кракові.

А коли запитували, на якому принципі засноване радіо, відповідали:

— На такому ж, тільки без собаки».

Переклав Степан ГРИЦЕНКО.

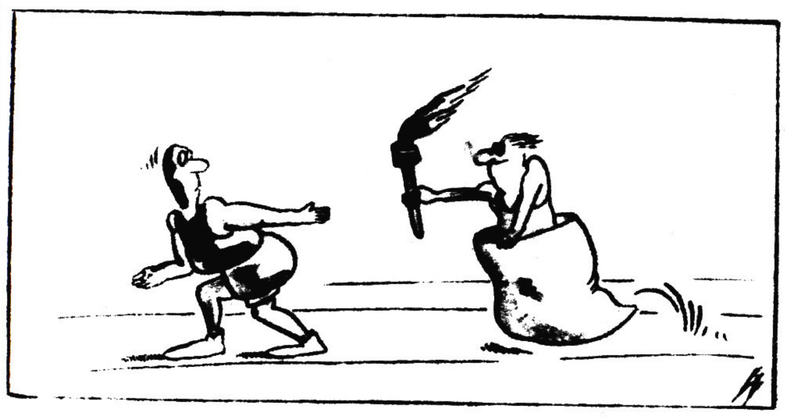

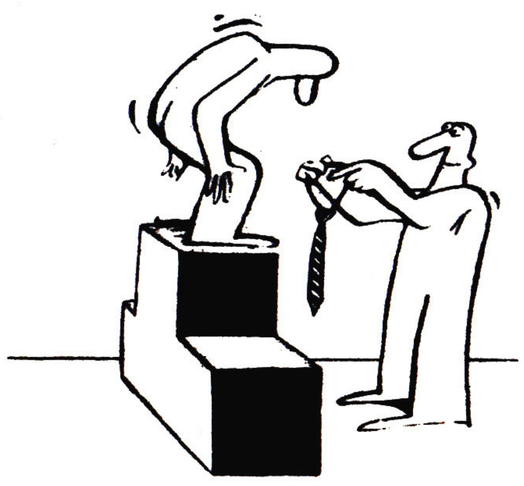

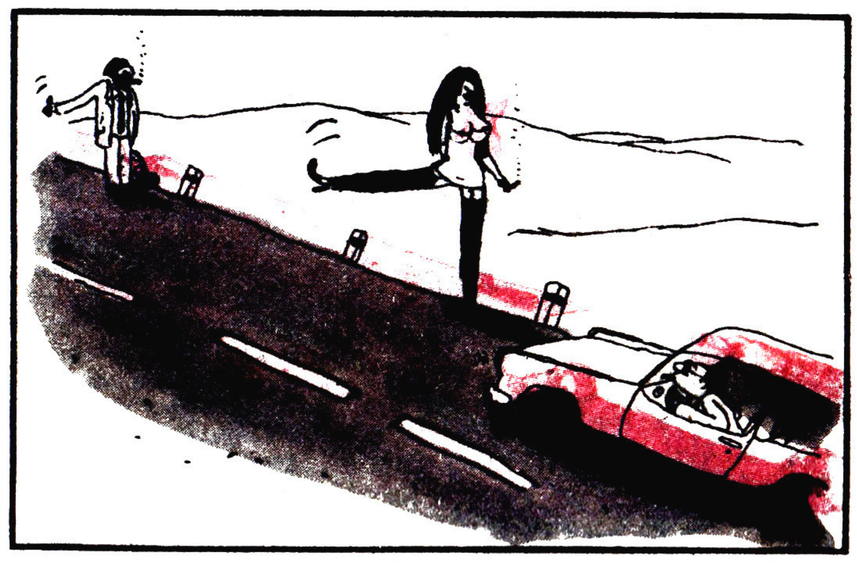

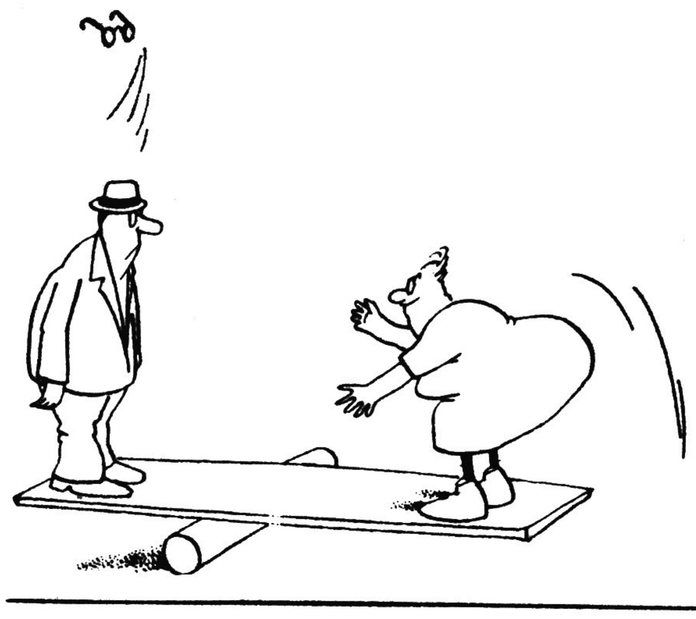

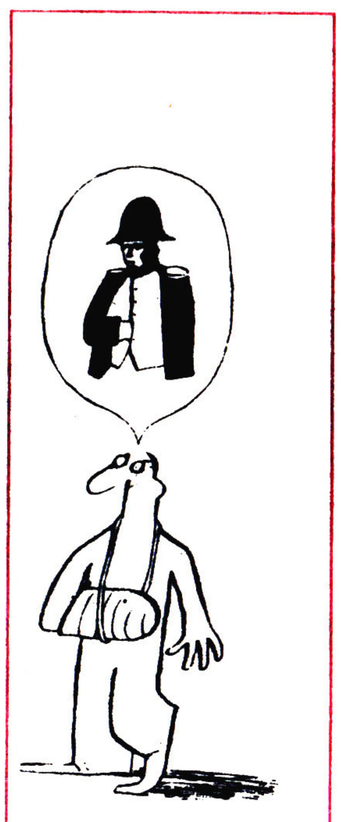

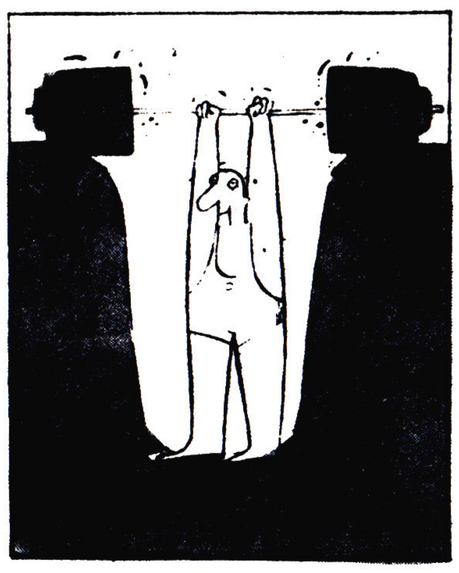

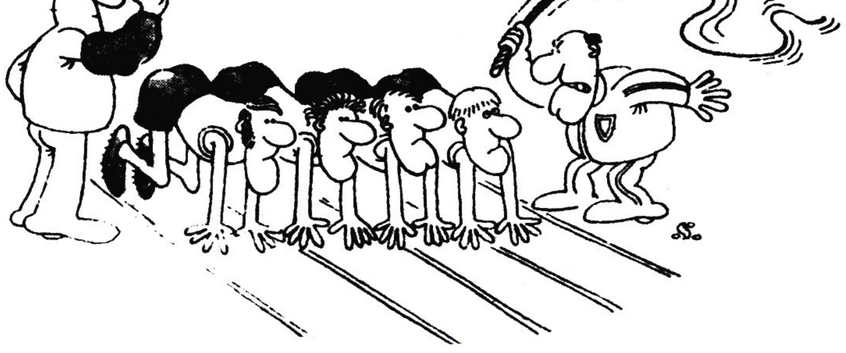

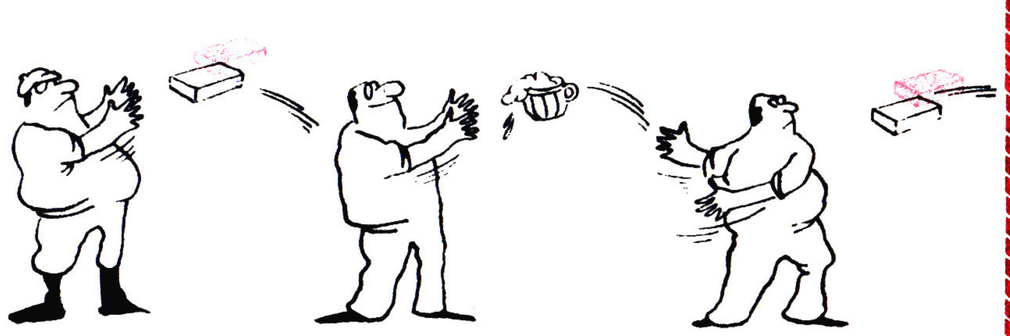

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (відповідальний секретар), Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція «Перця».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736.

ПЕРЕЦЬ № 23 (1413)

Здано до набору 28.11.94. Підписано до друку 07.12.94. Папір газетний.
Офсетний друк. Зам. 0110423. Ціна договірна.
© «Перець» 1994 р.
Видається з січня 1927 року.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14,
відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15,
художнього відділу 441-89-11.

Для телеграм: Київ Перець. Рукописи не повертаються.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com